

Slunečnice – Co oči nevidí

Naděje. Není to věc, které se můžeme dotknout, přesto ji před sebou vidíme. Nebo alespoň většinou. Spousta lidí si je vědoma toho, že před sebou má budoucnost, má nějakou naději, ale jsou i tací lidé, kteří to takhle necítí.

Tito lidé by si měli představit věc, kterou mohou vidět, které se mohou dotknout, kterou mohou cítit.

Ideální příklad je slunečnice. Kouká se za sluncem, za světlou stránkou situace, a to samé pomůže i lidem bez naděje. Slunečnice se otáčí, ale i přesto je schopna se dál rozvíjet a růst. I beznadějní lidé, kteří nemají úplně šťastnou minulost, se musí občas za ní otočit, ale neměli by přestat myslet na svoji rozkvetlou budoucnost plnou slunečnic.

I když se to nemusí všem zdát, naděje čeká na nás všechny. Může se objevit kdykoli a nikdo neovlivní, kdy to bude, nelze ji ani přivolat. Můžeme být úspěšní a myslet si, že naděje je na dosah, ale úspěch není vše. Můžeme si sáhnout na úplné dno a pak ji z ničeho nic spatříme.

Zlatavá slunečnice se nám vmísí do cesty jako blesk z čistého nebe. Nám jen může upadnout slza a konečně si uvědomit, že naději máme všichni. A třebaže to naše oči nevidí, slunce našeho života doopravdy čeká na každého.